

Naar henfes til, hvad der var gaaet forud, de alleregnefra indløbne Klager og Keajeringens egne Motiver til det fremlagte Lovforslag, saa foreloaamer det os, at der ikke kan lades Tvivl tilbage om, at Henfigten nærmest maatte være at forbyde Brugen af de for vore Fjorde og Smaavande indrettede Smaa vaad (Seefen), der drages af mindre Fartøjer paa 6 til 10 Tons, og som toges i Brug her i 1871, efter at de Næret forud formevelst Forbud vare blevne husvilde i de Danmark frarøvede Hertugdømmer Slesvig og Holsten, disse under Brugen vidt omvandrede Redskaber, som, hvor der færdebes med dem, voldte den menige Fiskerbefolkning et utaaleligt Ubræel i og Standsning af dens tilvante Næringskilbe. Et Forbud mod de store Trawls vilde dengang være uden større Betydning, dels fordi Klager over dem ikkun forelaa fra jydsk Vestkyst siden 1869, og det her allerede havde vist sig, at Intet vilde kunne udrettes uden efter Forhandling med udenlandske Magter, dels fordi de ikke egne sig til Anvendelse paa de af vore Fiskevande, hvorfra Klagerne rejste sig. Naar Henfigten saaledes var tydelig, saa fatte vi ikke, hvorledes Folkethingsudvalget har kunnet nære og udtale Frygt for, at et dermed stemmende Forbud skulde gribe forstyrrende ind i andre hidtil tilladte Fiskemaader; Forbudet gif netop ud paa at bortvise et i vore Farvande hidtil ikke tilladt eller brugt Redskab, fordi det kom til at gribe forstyrrende ind i de hidtil tilladte Fiskemaader; der kunde aldeles ikke blive Tale om Puls-, Bøl- eller Snurrevaad eller om noget andet Vaad end netop de „haadbragne“ — maasse denne Benævnelser kunde findes betegnende — Drivevaad og selvfølgetig de store Trawls. „Bundslæbevaad“ er en uheldig Belegnelser alene af den Grund, at ethvert Vaad er bundslæbende; vi kjende i det mindste intet Vaadslags til frit sløbende Brug.

Hvad indeholder da Loven, som den udkom? — Man burde ikke være i den Nødvendighed at gjøre et saadant Spørgsmaal; men, som det vil vise sig, er det fuldt herettiget. Man kunde vel svare, og maasse finde det stemmende med den strængeste juridiske Fortolkning, at Forbudet gjælder alene det store Trawlredskab, og ej videre; thi den i Lovens § 1 in parenthesis givne Forklaring slutter med: „det engelske Trawl“, og naar man tager Folkethingets Udvalgsbetænkning til Siæl, saa ses, at udelukkede fra Forbudet ere ogsaa Vaad med (lange) Arme, og nu ere jo netop de saa stærkt paaflagede Drivevaad, til Forskjel fra Trawls, forsynede med Arme, om disse just ikke ere lange. Det vilde imidlertid være uret mod Lovgivningsmagten at antage, at den havde gjort sig Mejslighed med en til det Betydningsløse grænsende Lov; Meningen maa dog have været noget videregaaende i et Anliggende, om hvilket Ministeren selv i de hans Lovforslag ledsagende Bemærkninger siger, „at Sagen ikke taaler nogen Ophættelse, naar ikke Fiskeriet i de mindre Vande“ — hvor den store Trawl ikke bruges — „skal udsættes for Udelæggelse“ o. s. v.; han kan umulig have været tilfredsstillt ved en Lov, som paatrykker det efter saa mange Vidnesbyrd skadelige og forstyrrende Redskab Uskadelighedens Præg, eller have søgt sig overbevist om dets Uskadelighed derved at en Udbræder i Drivevaad i Fyn og nogle Fiskere fra Middelfart havde bragt et saadant Redskab til Skue for Folkethingsudvalget. Der maa altsaa være Noget, der kan forsoner En med Loven og vise, at idetmindste Noget af det forelagte Forslags Henfigt er opnaaet; man bør derfor søge for at finde, men deri ligger netop Vanskeligheden. — Vi have allerede paavist det Uheldige i Benævnelsen af Lovens Gjenstand; seje vi hertil den Tautologi, som ligger i „Bundslæbevaad, som slæbes“, saa angaar dette kun Sprogets Velsyd, ikke Sagen; men den Mådelighed, at alle deagne Vaad slæbes langs Bunden, udhæves jo igjen ved den aivne Forklaring. Med den Bemærkning, at vi ej formaa i denne Sammenheng at gjøre nogen Forskjel mellem Betydningen af Ordene „slæbes“ og „skraber“, der maa falde sammen, eftersom det, som slæbes, til en vis Grad maa skrabe, og det som skraber, slæbes, skulle vi iøvrigt ikke videre reflektere paa denne Betingelse for Lovens Anvendelighed, der er en Nødvendighed, naar Noget ved Vaad overhovebet skal fanges, ligesom vi, som under Bandholm have ladet os Fiskeri med Drivevaad forevise (Udv. Forhdl. Prot. S. 11. 2. Sp. flg.), ej heller kunne lade os indtage af Troen paa, at Drivevaadene „saa at sige hoppe op over Græsset“ (se Folketh. Forhdl. 1871—72 S. 5305. 1. Sp. oven). Der staar da kun tilbage de 2 Betingelser: „tunge Zernskættinger“ etc. og „Sejl eller Dampkraft“ og Spørgsmaalet bliver da, om begge disse Betingelser ere nødvendige Forudsætninger for Forbudets Anvendelse, eller en af dem er tilstrækkelig. Ordspøiningen taler ganske vist for det første, og i saa Fald falde altsaa udenfor Loven alle med lettere Zernskættinger (som saadanne kunne nævnes de til Grimetøjr og Svegetøjr brugelige) belastede Vaad, selv om de bruges med Sejl eller Damp, og selv Vaad belastede med tunge Zernskættinger o. s. v., naar de bevages ved en anden Kraft, i hvilken Henseende Opfindsomheden er uberegnelig —, vi nævne t. Ex. ved Koenig af 2 velbemaandede Vaade. Kunde en af Betingelserne være nok som forbydende Nærslag, saa vilde det være heldigt for Lovens Henfigt; thi man kunde da i een Retning, nemlig hvad Sejl og Damp angaar, gaa sikkert tilværts. Men man staar da rigtignot lige hjælpeløs i den anden, da man savner enhver Vejledning til Afgjørelsen af tung og ikke-tung, svær og ikke-svær. Udvalget skal ikke indlade sig paa noget Forsøg paa at vise Vej gjennem disse Dilemma'er; det formener at have ansøet tilstrækkeligt for at vise, at det vil være vanskeligt at finde